

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljskih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gl. 21—
Za samo večerno izdanje 12—
Za pol leta, četrť leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč., večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč., izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petih. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domaći oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik

Lastnik konsorcij lista „Edinost“.

Tisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila. (Novejše vesti.)

Dunaj 13. Ministerskega predsednika, barona Banffy-ja je cesar danes opoldne sprejel v posebni avdijenci. Še prej je baron Banffy imel posvetovanje z grofom Széchenyi-jem in grofom Thumom.

Budimpešta 13. Ogerska brzjavna pisarna poroča z Dunaja: Ministerski predsednik baron Banffy je v današnji avdijenci podal cesarju obširno poročilo o dosedanjih razpravah glede saniranja parlamentarnega položaja na Ogerskem.

Kolonj 13. Kakor poroča »Köln. Ztg.« iz Belegrada, je jednako francoskemu tudi nemški poslanik protestoval proti novemu posojilu na železnice.

Pariz 13. V senatu je pravosodni minister Lebret predložil zakonski načrt, s katerim se revizijske stvari predložijo v razsodbo ukupnim komoram kasacijskega sodišča.

Carigrad 13. Zbor glavarjev Albancev, ki je bil v noči 28. januarja v Ipeku, je podpisal pismo o zahtevah in dolžnostih Albancev. To pismo zaključuje z izjavo, da trpe veroizpovedanja med Albanci vsled krvnega maščevanja, zбоk česar da je nujno potreba, da se isto zaustavi do sv. Demetra (7. novembra.) Kakor sovražnika se bode smatralo vsacega, ki bi se dotaknil svobode orožja Albancev in ki bi hotel s silo uvesti nove zakone in reforme, ali podjarmiti Albance.

Carigrad 13. Dne 7. t. m. je prišlo med Albanci pod glavarjem Issa in mohamedanskimi prebivalci v turški Mitrovici do hudih tepežev. Vsled teh dogodkov, ki so med srbskim prebivalstvom povzročili veliko strahu, je bil odstavljen kajmakan v Mitrovici, Mutesarif iz Triškine je

v spremstvu valija Meskübskega odšel v Mitrovico z orožniki. Od turške strani se poroča, da se je zopet napravil mir in da so valiji odšli domov na svoja mesta.

Washington 13. Preiskovalni komisiji, katero je postavil predsednik Mac Kinley, ki se je bavila z nedostatkami med vojno, je predložil Mac Kinley poročilo, v katerem toži generala Milesa, da ni izvrševal svojih dolžnosti. Poročilo hvali Algora.

Italški Slovenci.

Peta številka »Slov. pregleda« prinaša poleg druge zanimive vsebine tudi članek italških Slovencev izpod peresa prof. Iv. Trinka.

Upamo, da ustrezemo čitateljem, ako priobčimo članek v slovenskem prevodu:

Ozemlje, na katerem prebivajo italški Slovenci, se razprostira med 30° 52' in 31° 22' vzhodne zemljepisne dolžine, a 46° 3' in 46° 23' severne širine. Kakor vidimo iz 5. številke, je to neznatno ozemlje; v starejših časih je bilo seveda obsežnejše, toda znatni del je bil priključil in pofurlanščil, zlasti v pontski dolini, kjer je slovenski življel že izginil. Vrh tega so izgubili mnogo zemlje tarčentski Slovenci, katerih je vedno manj, tako, da jih ostane, ako se razmere ne izpremenijo, pri deželni meji za 100 let komaj za jedno perišče.

Vse ozemlje, obljubeno od Slovencev, je gorato in spada k Julijskim Alpam in njih predgorjem. Razven rezijskih gor in pasem, ki spadajo h kaninski skupini, ter razrastkov Stolovega pogorja, raztezajočih se od avstrijskega Kobarida na zapad, ne tvorijo gore in vrhovi italške Slovenije pravih pasem, ker so čisto nepravilno razmetani.

Najvišja gora je rezijski Kanin, (laško Monte Canin) gola in skalnata, visoka 2621 m. Kanin in njega izrastki so dobro znani turističkim društvom in sploh turistom, za katere je postavljena na laški in avstrijski strani vrsta pripravnih gorskih koč. Druge rezijske gore so Žleb (2275 m), Sart (2341 m), Indrinica, Pusti Gozd, Kila (1422), Muzee (1613) in Lavora (1908). Zadnji dve delita Rezijske od tarčentskih Slovencev.

V tarčentskem delu so najvišje gore: tarčentski Matajur (Monte Maggiore 1617) in Laški plac (1661), Čufin (čez 1000 m), Ivanee (1129), in Laver (1098).

V ozemlju šempeterskih Slovencev je tudi gora Matajur (1642). Na njo je baje stopil kralj Alboin, ko je vodil svojo vojsko v Italijo, hoteč si ogledati pokrajino. Z Matajura je v resnici v vsem Furlanskem najkrasnejši razgled. Vse Furlansko se razprostira pred očesom opaževalca, njega pogled poletava dalje od beneške ravnine do padovanskih holmev in pregleda lep kos Jadranskega morja od Benetok do istrskih bregov, da, o jasnem vremenu opazuješ lahko s prostim očesom ladje, ki plovejo po tržaškem zalivu. Jednako krasen je pogled na vrhove Julijskih Alp, zlasti na ogromno skupino kaninsko in na krnovsko pogorje, na dolino reke Soče in na kranjske vrhove. Od vseh strani prihajajo turisti na Matajur, nekoliko lahkkih potov je na italški in avstrijski strani. Tolminska podružnica slov. planinskega društva je zaznamovala pot, kakor z Boveca na Kanin, tako tudi s Kobarida na Matajur. Druge višave so: Mija (1189), Vogel (1108), Kolovrat (1138), Hum (906) in sv. Martin (okrog 1000 m).

Vse tarčentske in šempeterske gore so do vrha gosto zarasle in dajejo vrh tega dobrih pa-

PODLISTEK.

Moderna ljubezen.

Spisal Poluka.

Moj prijatelj je k sreči ali nesreči poznal opisano trojico. Pozdravil jih je in predstavil tudi mene. Imel sem ravno nove, elegantne vizitke in s posebnim zadoščenjem izročil sem jedno mojemu dekadentskemu idealu.

Pogledala me je dolgo in sanjavo ter je izrekla počasno, z nekim posebnim tonom tisti obični: »Veseli me.«

Jaz sem bil očaran.

Njene kretnje so bile počasne, nekako sanjave, roke ozke in suhe z dolgimi tenkimi prsti. Nič bujnih form, nič okroglih lic, nič iskrenih se oči.

O jaz sem bil očaran. Kako me je jezila v tistem trenutku moja zdrava, živa barva, široka pleča in moj polni, doneči organ! Bil sem obupan, da nimam nič pičice svojstva modernega človeka.

A menda sem ji ugajal kljub temu. Gledala me je dolgo in obetajoče ter mi o slovesu dala roko z nekim posebnim rahlim stiskom.

Oče, ki je bil notabene pek in bogat, povabil me je, naj jih obiščem in jaz sem to seveda obljubil.

Pa sem hodil tja k njim, nosil Fridi knjige in razkladal ji svoje moderne nazore.

Bil sem prismođa, kaj hočeš!

Da sem ji nekoč, tako čez dobrih sedem dni,

prav po najnovejši maniri razkril svoje sree, to si lahko misliš.

In potem sva vedno tičala skup.

»Janko, me ljubiš?« vpraševala me je z svojim zamolkim, malce raskavim altom in jaz sem ji prisegel v najnežnejih globocih tonih basa:

»Ljubim, Frida.«

No, reči moram, da mi je jela dekadence polagoma presedati. Rudeči lasje mi niso ugajali več, bela polt je izgubila za me svojo interesantnost, posebno ko sem zapazil, da se pod pudrom skrivajo pege in obraz z dolgimi, ostrimi potezami me ni spominjal več na mistično simbolistiko dekadentskih literatov.

K sreči sem moral na Dunaj.

Poslovil sem se pri njej, pri debelem papačku in okrogli mamici.

Pisala sva si par pisem, v katerih je bilo več pik, vprašajev in klicajev, nego črk, in polno simbolističnih izrekov, katere nisva razumela ni jaz ni ona. Potratila sva precej desetletja za fin, moderen, ekstravaganten papir in žrtvovala marsikako petico za poštno znamko.

Vidiš, tako ti je bilo, ko sem neki večer zabil zadnje goldinarje in se prebudil drugi dan s praznim mošnjičkom in kolosalnim mačkom.

Janko je malce počakal, da se malo oddaluje, pa Lojze je zarenčal razsrjen s klopi:

»Pripoveduj, no! Samo tiste kroge in mačke lahko izpustiš, drugače ne bo konec!«

»Potrpi malo, brate, a oni maček je za mojo

povest naravnost potreben«, ga je zavrnil Janko in je nadaljeval hudomušno:

»Imel sem torej mačka, prazno mošujo in prav sitno mi je bilo pri duši. Od doma tako ne dobim nič, ker sami nič nimajo, izposojevati je težko in nazadnje je treba vendar-le vrniti. Kaj sem si izmislil torej!

Šel sem, vzel kos čistega pivnika in pisal Fridi. Vedeti pa moraš, da je piven papir prav spoštovan pri nekaterih dekadentih. Pisal sem torej Fridi.

Slikal sem ji v črnih barvah svojo nesrečo. Nekdo me je okral do zadnjega vinarja in zdaj sem tu brez evenka v grozni zadregi. No in koncu tistega pivnika sem zapisal, naj mi posodi dva petaka, če jo je volja.«

»Kaj, kaj?« je vpraševal Lojze z svoje klopi.

»Pisal sem ji, naj mi pošlje dva petaka t. j. deset goldinarjev avstrijske veljave.«

»Njej — dami si pisal...?« razvnel se je Lojze in skočil kvišku.

»I da, svojemu dekadentskemu idealu«, je pritrdil Janko flegmatično in je mirno nadaljeval, če tudi je Lojze jezno gledal vanj in ponavljal zaničljivo:

»Škandal! — Dami — škandal!«

»In dobil sem jih, dragi moj prijatelj. Saj veš, ljubezen in posebno moderna ljubezen!

Prav hvaležen sem ji bil, a pameten sem bil tudi toliko, da nisem metal denarja proč za razni pismeni papir.

šnikov, dočim so rezijski vrhovi izvečine skalnati, goli in le deloma obrasli z smrekami.

Izmed dolin je največja rezijska (rozojanska dolina), dolga čez 21 km, pa krasna dolina šempeterska, šentlenardska, sovodnjska, terska in dr. Vsaka dolina ima svojo reko ali rečico. Po rezijski dolini teče rezijska Bela (rez. navadno »Rozojanska voda«) ali kratko »Wöda«, laški Resia, ki izvira izpod kaninske skupine in se izliva v pontebesko Belo (laški Fella), ž njo pa v glavno furlansko reko Tagliamento (slov. Tament ali Tument). Po nadižki ali šempeterski dolini teče bistra Nadiža (laški Natisone), izvira izpod tarčentskega Matajura, zavije proti Avstrijskemu, pa se vrne zopet na Laško, teče okrog Sv. Petra, Čedadada pod znanim »vragovim mostom« in po 52 km. dolgem toku se spoji s Tero (Torre) in z Avstrijsko Sočo. V Nadižo se izliva Erbeč (Erbezzo) iz šentlenardske in Aborna (Alberone) iz sovodnjske doline.

Tretja večja reka je Ter, dolga skupaj 46 km, izvira joča pod Muzecem in izliva joča se v Sočo; vanjo se iztekajo izpod tarčentskih gora Krnataka (laški Cornappo), Malina in drugi manjši potoki. Vrh tega moramo imenovati Idrijo, ki tvori znaten del avstrijsko-laške meje.

Jezer ni, za to pa imamo tu jame. Najbolj zanimiva je »Sandarska jama« (grotta d'Antro) v strmi skalnati steni v nadižki dolini. Prednji prostorni del tvori kapelo sv. Ivana, h kateri vodi 115 v skalo vsekanih stopnic.

Rud ni, razven neznatnih izjem. Posebno je to, da se nahaja pri Sv. Lenardu čisto srebro, toda le kakor nenavaden pojav, tako, da bi se kopanje ne izplačalo.

Podnebje je dovolj prijazno; zime so zmerne, sneg v dolinah pada redko kdaj, zlasti v šempeterskem kraju. Zato pa je mnogo dežja, zlasti spomladi in jeseni. Izjemo dela Rezijska, ker stoji višje in je pod vplivom visoke kaninske skupine; tam je znatnih mrazov in mnogo snega.

(Pride še).

Vabilo k družbi sv. Mohorja.

Zopet se obračamo po stari navadi do dragih Slovencev in Slovenk, do vseh svojih rojakov širom svetà, ter jih vabimo, naj se zopet pridružijo naši družbi! Do prelepega števila udov se je družba povzpela lani. Tudi letos naj bi ostalo tako, zakaj geslo naše za Mohorjevo družbo mora biti: »Ne nazaj, marveč vedno naprej in navzgor!«

Gg. poverjenike nujno in iskreno prosimo, naj tudi letos trudoljubno zbirajo po posamičnih

Zvedel sem bil tudi med tem, da moja moderna ljubica ni pretrdega srea glede možkih in vesel sem bil tega, že radi sebe.

Tako se je lepo završila vsa stvar pred kama dvema mesecema.

Vse bi bilo dobro, ko bi me pred petimi dnevi ne prišla lakomnost.

»Kaj, ti si ji morda spet pisal za...«

»No, da, pisal sem ji, naj mi vrne tisto uro, katero sem bil enkrat pozabil pri njih. Vedeti moram, da sem ji v času svoje zaljubljenosti poklonil majhno srebrno urico in ker sem zdaj suh ko trska na peči, mislil sem si, da bi mi znala tista stvarica koristiti.«

»Škandal, škandal!« je momljaj Lojze.

»E kaj škandal! Znesel sem ji knjig in evetlie več nego preveč in potem naj ji pustim še uro, če ima že tretjega ljubince od mene naprej?! Ee, nismo tako neumni!«

»Pa ti je poslala?«

»Da, ali... Saj to je ravno! Počitnice gredo h kraju, na Dunaj bo treba, v mojih žepih je suša, pa mi je prišlo še to!«

»No in...«

»No in...« pačil se je Janko, »poslala mi je uro po poštne povzetju, amice, plačati moram 10 gl. na pošti, če hočem imeti uro!«

»A — a — a?«

»Da, da, per Postnachnahme! To je moje moderne ljubezni žalosten konec!«

Zasmejala sta se glasno in potem zapela v duetu:

»Imel sem ljubico,
Pa sem jo zgubil...«
(Zvršetek.)

krajih krdela Mohorjanov ter jih vneto vabijo v kolo naše družbe. Ta trud naj pa podpirajo vsi rojaki. Ne le, da naj ostanejo družbi zvesti vsi njeni dosedanji udje; marveč vsaki Mohorjan naj postane nekaj apostol naše družbe v tem, da jo priporoča znancem svojim, vabi k njej prijatelje in nam tako pomaga približevati se cilju: da je ne bo več slovenske hiše in rodbine, kjer bi se ne čitale Mohorjeve knjige!

Za mali donesek 1 gld. ponuja družba svojim udom šestero lepih knjig, po katerih si morejo bistriti um, blažiti sreč, iz katerih zajemajo toliko zlatih nauk, premnogo prijetne zabave. — Tudi ne smemo zabiti premnogi duhovnih dobrot, katere ponuja družba svojim udom po mnogih odpuistikih ter skupnih molitvah in daritvah družbenikov!

Zato, rojaki, na delo, da se nas zbere zopet častno, in ako Bog dá, še večje število udov. To bode vsemu národu v največjo srečo in čast ter tudi v ponos pred vnanjim svetom.

Knjige, katere se v družbeni tiskarni že marljivo pripravljajo, izidejo sledeče:

1. »Zgodbe sv. pisma«. VI. snopič. Te dragocene knjige Slovincem pač ni treba znova priporočati. Vsaj ona naj primora vsakega uda, da vstraja pri družbi, da po nji sčasoma dobi v roke vse sv. pismo, ki nam prav odpira bram božji, ki je edino varno zavetje zmedenega človeškega življenja. — Najboljše priporočilo za knjigo pa je blagoslov, katerega so sv. Oče Leon XIII. podelili pisatelju knjige, gosp. dr. Fr. Lampé-tu in vsem, ki beró to delo.

2. »Premišljevanja o presvetem Rešnjem Telesu«. Zadnja leta se je po vsem katoliškem svetu zelo povzpela pobožnost do presv. Rešnjega Telesa, kar nam tudi po Slovenskem spričujejo mnoge bratovščine, v mnogih farah uvedeno vedno čiščenje itd. Odbor hoče torej s to knjigo vstreči vsem udom, čestilcem presvetega Rešnjega Telesa. Knjiga obsega 31 premišljevanj pobožnega laškega duhovnika Paganija, ter popolen molitvenik s posebnim ozirom na presveto Rešnje Telo. Knjiga omilila se je zelo rojakom pisateljevim in je predstavljena tudi že v mnoge druge jezike. Ugajala bode gotovo tudi Slovincem, zato sezite po nji!

(Zvršetek pride.)

Politični pregled.

TRST. 14. februarija 1899.

K položaju. To vrišči po vseh nemških listih radi manifesta državnih poslancev čeških! Mera češke drznosti da je polna, tako menijo. Tenor manifesta da je naravnost nečuv: to da je krvavo žaljenje dostojanstva in časti naroda nemškega. Sedaj da ni možno misliti na nikako spravo več. Ali na vsem tem zgražanju je videti takoj, kako umetno narejeno je vse to; na človeka napravljajo to zgražanje utis, kakor da so nemška glasila komaj pričakovala kake pretveze, da bi mogle govoriti o nezmernosti družih in da bi svoja zlodejstva, ki je počenjajo ona sama, mogla zvrniti na druge!

Čehi so torej založili se svojim manifestom pot da sprave! Zakaj, kako?! Česa so vendar pričakovali ti ljubi obstrukcionisti od čeških poslancev?! Kakov bi moral biti njihov manifest prav za prav, da ne bi kazal Čehov v luči bojevitosti in nespravljalivosti?! Mar zahtevajo res, da porečejo zastopniki naroda češkega — in to v ponižnem, pravem pepelnem tonu —: grešili smo, odpovedujemo se vsakemu pravu; mi ne smemo zahtevati ničesar več, in to malo, kar so nam dale Gautscheve naredbe, vrzimo le kar hitro od sebe! Abdikujmo, samo da bo mir!

Kaj tacega, so menda — ne, delajo se, kakor da bi bili pričakovali od Čehov. In sedaj se zgražajo, ker je tenor češkega manifesta malce drugačen, ker govori jezik, kakoršen je v rabi onim, ki so svesti svojega prava!

Ker pravijo torej Čehi, da se hočejo bojevati, ako bode treba in ako bode hotel tako gospodstvaželnji sosed, so na žalostnih razmerah krivi Čehi in ne oni sosed, ki noče v miru živeti se svojim sosedom.

Seveda, ako se označa borba za enakopravnost kakor nečuvna pretenzija in žaljenje Nemcev, potem je že res, da bodo Čehi krivi na prihodnjih

bojih, kajti o njih vemo, da se ne odpovedo svojemu pravu, tudi ko bi morali vzeti na-se tudi ta odij.

Zopet »koncesija« Čehom. Prvi predsednik najvišjega sodišča, dr. Stremayer, je stopil v pokoj. Na njegovo mesto je imenovan dosedanji drugi predsednik istemu sodišču, dr. Habietinek. To menda ni nič kaj posebnega. Ali, ker ta poslednji ni sovražnik Čehom, vidi že »Neue Freie Presse« v tem imenovanju prvi korak za temeljito preosnovo najvišjega sodišča — v češkem zmislu. Tako dobivamo koncesije povsodi. Ne le tedaj, kadar se je kaj zgodilo za nas — o, kako redki so taki slučajji! —, ampak koncesija velikanska naj bi bilo za nas že to, ako se ni kaj zgodilo — proti nam!

Nekoliko statistike o Makedoniji. — Neki slovanski list prinaša kratke statistične podatke o Makedoniji, ki je zadnji čas na dnevnem redu v evropskih novinah. Ti podatki so naslednji: »Makedonija meri v obsegu 60.000 □ m. in ima okolo 2.250.000 prebivaleev. Od teh odpada na Bolgare-kristijane nekoliko čez milijon, na poturčene Bolgare okolo 115.000 duš, ki žive večinoma okolo Rudokopa; Turkov je 250.000, Grkov je 200.000, Arnavtov 100.000, Židov 70.000, eiganov 35.000. Ostali del prebivalstva tvorijo Čerkezi, Srbi in drugi Evropejci. Makedonija ima 17 eparhij (škofij), od katerih je jedna čisto grška, 5 mešano bolgarsko-grških, a ostalih endnajst so čisto bolgarske. V vsem pripada 810.000 Bolgarov bolgarski narodni cerkvi, a okolo 270.000 duš pripada grški cerkvi.

Ostali izmed njih so ali zjedineni ali protestantje. Onih 270.000 Bolgarov vodijo borbo za narodno oslobodo, ostali ne sodelujejo ali pa so za jedno ali drugo. Propaganda rumunska je v obče slaba in ne igra važne vloge v Makedoniji; srbska je brez posebnega pomena, ali ipak umetno vpliva na bolgarsko gibanje; grška prevladuje v nekaterih krajih s svojo kulturo. Mohamedanski življenjski kulturno slab, ali fizično močan. Bolgari so najmočnejši element v Makedoniji in zavzemajo prvo mesto.

Domače vesti.

Prosimo oproščenja. Ker po običaju tržaškem smo morali zaključiti to številko že do 2. ure popoldne, prosimo oproščenja, ako list ni tako popolen, kakor bi moral biti.

Karnevalska kronika. O velikem tradicionalnem plesu »dei fiori«, ki se je vršil sinoči v gledališču »Politeama« in ki je v prejšnjih »boljih« časih zbiral vse, kar ima Trst odličnega po rojstvu, poklicu in — denarju, povdarja »Piccolo«, da ni bil tako animiran, »kakor je bilo pričakovati« in elegantnih mask da je bilo sicer, vendar pa da se ne more reči, da jih je bilo več, nego »onih drugih«. Torej zopet fiasco. No, svojo posebnost je vendar imel ta ples: nekega A. R. (Amileare Raseovich?) je dal policijski uradnik aretovati. Dotičnik je privel seboj masko, ki je nosila v roki šopek svežih evetlie (un bellissimo mazo) s trakovi — v italijanskih barvah. Komisar se je preblížal paru, zahtevaje, naj mu izroči ta šopek. Toda »kavalir« se je postavil komisarju po robu, a posledica je bila ta, da so ga odveli najprej na inspektorat v ulici Chiozza in potem v vozu — v zapore. To ni bil baš prijeten zaključek predpustnega rajanja!!

O večeršnjem »coursu« pa kar molči »Piccolo« popolnoma. To je dovolj jasna sodba.

Tem ponosnejši smemo biti mi na divni vspeli »Sokolove« maskarade. Tu nas je bilo dosti in med temi mnogimi so vladali pristno veselje, zdrav in pošten humor in — dostojnost. Vgč nočemo povedati danes, ker prepuščamo besedo našemu poročevalcu.

Ne zabite družbe sv. Cirila in Metoda! Slovensko naše občinstvo opozarjamo na kavo, ki jo je izčalo osrednje vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda. Dobiva se pri vseh naših narodnih trgoveih, blago je dobro, priporočila vredno! Gospodinje slovenske! zahtevajte to kavo, ker s tem podpirate našo šolsko družbo! — In vi to baka-rji! Nikdo bi ne smel nositi se sabo družih vžigalic, nego onih Ciril-Metodovih! Poskrbite si jih v Lovrenčičevi tobakarni na trgu Caserma! Nobena slovanska hiša naj ne bo brez njih. Proč se švedskimi, beneškimi itd. — Svoji k svojim!